

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 20. marts 2016

Kirke dag: Palmesøndag/B

Tekst: Joh 12,1-16

Salmer:

SK: 176 * 57 * 192 (liturgisk med kor)

LL: 176 * 450 * 451 * 57 * 84 * 83,2 * 56

Som den røde tråd i prædikenerne i påsken vil jeg pege på et enkelt fænomen, der på forskellig vis kommer til udtryk i de tekster, vi skal høre fra Bibelen. Ikke at alle prædikener kommer til at handle om dette; men hvor det dukker op og er relevant, vil det blive inddraget i prædikenerne. Den røde tråd vil samle sig om modsætninger/modsigelser/absurditeter, hændelser m.m. i evangelierne, der er oplagte som anstødsstene, til forargelse; som kalder på og medfører, at enten skubber vi det fra os, eller vi tager det til os. Tager det til os, fordi det netop ikke er en anstødssten til forargelse og forkastelse, men en øjenåbner til berigelse af troen.

En sådan situation er selve indtoget i Jerusalem. Lige forud for det hører vi om, at mange flokkes om ham, fordi han havde vækket Lazarus fra de døde, og for meget af det andet, de så og hørte om Jesus.

Ethvert andet menneske i Jesu situation med en menneskemasse i sine hule hænder, ville have iscenesat sin egen ankomst til påskefesten, til Jerusalem, langt mere storslået og heroisk, end tilfældet er med Jesu ankomst. At hans indtog i byen nu bliver et triumftog ligner på det nærmeste en tilfældighed, selv om det har sin forudsigelse i GT. Han kunne godt have markeret sin guddommelighed på en lidt mere storslået måde.

I så fald kan mennesker måske godt acceptere, at Jesus begyndte i det små, som krybbebarnet i Betlehem. Det var da en meget smart måde for Gud at komme ind i verden på. Og når han havde fået fodfæste og position, hvad ville så være mere naturligt, at han sprang ud i sin guddommelige storhed, og derfor her ved målet for sin færd på jord, havde rullet sig ud i al sin storslåede magt og væld. En pompøs ankomst, som ville stå i helt naturlig forlængelse af, at han herskede over naturkræfterne, han befalede over dæmoner, over døden, han gjorde de selvretfærdige til skamme og ophøjede de udstødte. Jesus kunne dér uden de helt store armbevægelser have rekrutteret en hær af fanatiske fundamentalister, der med hoverende glæde og had og mord i øjnene højlydt ville have rendt Jerusalem over ende, gjort det af med både de politiske og religiøse ledere og alle andre, der ville have sat spørgsmålstegn ved Jesus. De ville have sat Jesus på tronen og stillet op og ventet på hans næste befaling og brøduddeling. Og rundt omkring ville have ligget lig i gaderne, og skrigene fra de sørgende ville have rejst sig som et ramaskrig; men det hører jo med, det er de vantros pris for ikke at være blandt de hellige, de retfærdige og de rettroende. Var Jesus draget ind i Jerusalem på den måde, så havde det været meget nemmere at se ham som Guds Søn og verdens konge. Det ville have været meget nemmere for de menneskeslægter, der kom bagefter, og kun kan læse om det, at tro på det som Guds tronbestigelse og bemægtigelse af den endegyldige almagt. Så havde Gud så sandelig handlet helt igennem menneskeligt!

Og det havde stået i al sin tydelighed, hvad altid gælder, at fordi man har magt er det ikke ensbetydende, at man har ret. Man har ikke automatisk ret, blot fordi man råber højest eller har flere maskingeværer end den anden.

Men, helt selvmodsigende dét, så har Gud magt, og Han har ret i sin magtudøvelse. Og i al sin selvmodsigende absurditet stilles det åbent til skue i Jesu indtog i Jerusalem, der nærmest er en ynkelig modsætning til hans guddommelighed.

På påskedugen, som I forhåbentlig gav Jer tid til at kigge på, er der en detalje i palmesøndagsmotivet, der på fantastisk jordnær vis demonstrerer dette. Midt i palmebladene ligger en æsellort. Hvorfor er den ikke blevet fjernet? Enhver menneskelig entré i den situation ville have sørget for en hob af mennesker til at fjerne den slags mulige fejl, når nu man har med levende dyr at gøre. Men her var ikke sørget for noget. Her var ingen fejl. Og Jesus var jo gået forbi. Det væsentlige nu er jo ikke, at han kom, men at han kommer. De er fokuseret på den videre fremfærd og har lagt vejen bag sig. Men prøv lige at se avisernes overskrifter: Kongen kom og efterlod en høm-høm bag sig. Men kongen er ikke kommet for at være konge i det pæne liv, hvor høm-hømmer skjules. Han er kommet for at være konge i det liv, hvor pæne liv klattes til med høm-hømmer. Han er kommet for at være konge i det liv, hvor jeg måske ligger på den palmestrøgede vej, går ad den røde løber, og alligevel føler jeg mig som en lort.

Eller kan det vække den tanke, at det er et billede af, hvordan vi også kan finde på at efterlade hinanden i livet? Eller er det profetien om, hvordan de, der nu stod og råbte "Hosianna" senere – om blot nogle få dage, ville se på Jesus? Ville betragte Jesus som en ...

Hvordan ser vi da på Jesus? Maria, som vi møder tidligere i dagens evangelium, ved måltidet i Betania en uges tid før indtoget i Jerusalem, viser tydeligt, hvad hun ser i Jesus. Men hun bliver også en fremvisning af, hvilken trone det er, Jesus har til hensigt at sætte sig på.

Jesu rette tronstol er vore hjerter. Jesus vil ikke underlægge sig byer og riger. Han vil heller ikke underlægge sig vore hjerter. Det er Djævelen og deslige og andre mennesker, der vil tvinge os til at tænke og tro ens. Men Jesus vil fylde vore hjerter, som en konge fylder sin trone ud. I vore hjerter vil han regere i sin kærlighed og retfærdighed og knytte os til sig.

Og det er sket hos Maria, og får hende til at handle i kærlighedens uforbeholdne og grænseløse udfoldelse. Og lad mig så med det samme modgå det argument, at det er klart, at Maria handler således, for hun har jo fået sin bror tilbage fra de døde, da Jesus vakte ham til live igen. Men der er ingen automatisk sammenhæng mellem Guds gaver og vores tro og kærlighedshandlinger. Ingen automatik. Det var der ikke i Marias liv, og det er der heller ikke i vore liv. Også i dag oplever masser af mennesker, at de gennem mange år bliver velsignet med gode gaver, og dagligt takker de Gud for gode og lykkelige liv, og selv ulykkelige hændelser kommer de godt ud af – men lige pludselig en dag, så rammer ulykken, og så vælter hele deres tro og tillid, og de fyldes med harme og forargelse på Gud. Der er ingen automatik mellem Guds velsignelser over os og vores tro, kærlighed og tilbedelse af Gud. I så fald skulle folk jo stå i kø langt ud ad vejen for at komme i kirke. Men sådan virker det ikke.

Og alligevel virker Gud i sine velsignelser. Og Hans virke får i Maria skabt det, der får hende til at handle. Om Maria har forstået, hvad der skal ske med Jesus, kan vi ikke vide. Men hun lader sin taknemmelighed blive til handling i det øjeblik, den opstår og uden tanke for sig selv. Hun kunne have sikret sin egen husholdning i lang tid, ved at sælge salven. Hun kunne være berømt blandt de fattige som den barmhjertige giver, ved at sælge det og dele ud til dem. Men hun vælger Jesus.

Vi kan ikke gøre Maria kunsten efter. For, som Jesus jo selv siger, så har vi ikke Jesus hos os. Men vi har de fattige.

Må Jesus sætte sig i tronen i vore hjerter og være vor konge, at vi i tro og taknemmelighed kaster al fornuft og tanke på os selv over bord og tjener ham og hinanden i kærlighedens uforbeholdne og grænseløse uselviskhed. Selv det menneske, der som en ... ligger på hans vej, ligger på vejen til hans trone, hvor han netop i grænseløs og uselvisk kærlighed tager os til sig.

Jesus er en forargelse for selviskhed og menneskelighed. Men han er kongen i tro og kærlighed. Hans trone – formet som et kors – er til forargelse eller tilbedelse. For Jesus er det i al sin ydmygelse en ophøjelse af kærlighedens uselviskhed. Gud til ære og os til frelse.

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn. Amen.